

Όταν η καθημερινότητα γίνεται γιορτή...!

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί Αναγνώστες με την βοήθεια και τη χάρη Του Θεού, αξιωθήκαμε την εορτή ενός ακόμη Αγίου Δωδεκαημέρου και πλέον μετά την Σύναξη του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή, σιγά σιγά όλοι γυρίσαμε στην καθημερινότητά μας! Μία περίοδος εορτών είναι πλέον παρελθόν και όλοι λίγο-πολύ, προσπαθούμε να βρούμε και να προσαρμοστούμε στα συνηθισμένα μας «στάνταρ», αυτό που ονομάζουμε ρουτίνα.

Σε όλους (ή έστω στους περισσότερους) αρέσουν οι γιορτές και πολλοί αισθάνονται μια μελαγχολία που πέρασαν. Κάποιοι πιο ανυπόμονοι, ήδη με τα ημερολόγια στο χέρι, κοιτούν πότε είναι οι επόμενες αργίες μέσα στον χρόνο για να «εορτάσουν» εκ νέου...! Σίγουρα όλοι αν κάνουμε μία ανασκόπηση στη ζωή μας, αν κάποιος μας ρωτούσε ποιες στιγμές ιδιαίτερα θα ξεχωρίζαμε, σίγουρα οι περισσότερες θα ήταν γύρω από κάποια γιορτή, κάποια Χριστούγεννα οικογενειακά, κάποιο Πάσχα στο χωριό, κάποιο πανηγύρι του Πολιούχου της πόλης ή του χωριού, κάποια ονομαστική μας εορτή και ίσως και κάποια γενέθλια...!

Όλοι οι άνθρωποι, είτε είναι πιστοί είτε όχι, θέλοντας και μη, οριοθετούν τη ζωή τους γύρω από τις θρησκευτικές γιορτές. Κάποιοι βέβαια σε παγκόσμιο επίπεδο, προσπαθούν όλο αυτό να το μεταθέσουν ή και να το αντικαταστήσουν με τις παγκόσμιες ημέρες που και αυτές έχουν κάποια αξία για τις σύγχρονες ανάγκες, αλλά ποτέ δεν θα συγκι-

νήσουν και νοηματοδοτήσουν την ανθρώπινη ύπαρξη, όπως η προοπτική που δίνει η Εκκλησία μας.

Εχουμε όμως ξανά τονίσει και σε άλλα άρθρα μας στο παρελθόν, αυτό που επιλέξαμε ως τίτλο μας σε αυτό το άρθρο, το δεύτερό μας για το 2020. Ωραίες οι γιορτές και έχουν ανυπολόγιστη αξία, όμως ο βαθύτερος σκοπός της Εκκλησίας μας και κατά συνέπεια του κάθε πιστού στη ζωή του, είναι όταν η κάθε μέρα, η κάθε στιγμή και το κάθε λεπτό, είναι μια γιορτή και μια ξεχωριστή στιγμή! Δεν έχει νόημα λίγες μέρες και στιγμές τον χρόνο να φορούμε τα καλά μας και το χαμόγελό μας και όλες τις υπόλοιπες να είμαστε σκυθρωποί, μέσα στη γκρίνια και στη μιζέρια! Η Εκκλησία μας σε πολλά μοναστήρια και Ενορίες τελεί τη Θεία Λειτουργία καθημερινά! Αυτή είναι η κατεξοχήν Εορτή και το κέντρο κάθε εορτής, θα λέγαμε ακόμη καλύτερα και όλης της ζωής μας! Επομένως οι ουρανοί ανοίγουν, η Βασιλεία Του Θεού του μέλλοντος γίνεται παρόν και ο Χριστός είναι όχι μόνο ανάμεσά μας, αλλά γίνεται «φαγητό» και «ποτό» σε αυτούς που κοινωνούν σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που θέτει διά της Εκκλησίας ο Νυμφίος Χριστός!

Αρα με αυτή την προοπτική, όταν έχουμε Θ. Λειτουργία έχουμε γιορτή και ο κάθε πιστός μπορεί να συνεορτάσει με τα ουράνια! Αλλωστε κάθε μέρα τουλάχιστον ένας, αλλά συνήθως εκατοντάδες Άγιοι εορτάζουν και μας καλούν να συνεορτάσουμε μαζί τους! Μάλιστα όχι μόνο να εορτάσουμε μαζί τους, αλλά διά της μελέτης του βίου τους να τους μιμηθούμε και να τους ακολουθήσουμε αφού και οι ίδιοι ακολούθησαν τον ίδιο τον Χριστό, και αφού ακολουθήσουμε τους Αγίους έχουμε περισσότερες πιθανότητες να βρούμε τα ίδια τα ίχνη του Νυμφίου Χριστού στην πορεία μας!

Πέρα όμως από την Θεία Λειτουργία, που καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι το πιο εύκολο πράγμα να συμμετάσχει κανείς, όταν είναι εργαζόμενος 5-6 μέρες την εβδομάδα, πάλι μπορούμε να εορτάσουμε, γιατί όσοι μετέχουν σε αυτήν, δεν μετέχουν μόνο για τον εαυτό τους, αλλά για όλη την κτίση, ακόμη και «υπέρ των δι' ευλόγους αιτίας απόλειφθέντων αδελφών ημών...». Η Εκκλησία φυσικά εννοεί τους ασθενείς αλλά και τους συνοδούς τους, όσους εργάζονται στον στρατό και στα σώματα ασφαλείας που δεν λογαριάζουν αργίες και Κυριακές, αλλά και κατά αναλογία στα σημερινά δεδομένα, μιλά για κάθε άνθρωπο που αντικειμενικά 7:00-9:00 π.μ. δεν θα μπορούσε να βρίσκεται στο Ναό, εκτός από άνεργους, συνταξιούχους ή εκείνους που είναι απογευματινοί στην εργασία τους.

Η Θεία Λειτουργία είναι βίωμα τη στιγμή που τελείται, αλλά υπάρχει η στιγμή της προετοιμασίας πριν από αυτήν και κυρίως η στάση μας και η πορεία μας μετά από αυτήν. Οτι μετέχω στη Θεία λειτουργία και κοινωνήσα, σημαίνει ότι ο Χριστός που είναι μέσα μου βρίσκεται και στο πρόσωπο του κάθε συνανθρώπου μου! Οι αρετές και τα χαρίσματα που με κοσμούν, είναι για να κατατεθούν και στους αδελφούς που δεν τα διαθέτουν ή τα αναζητούν για να συμπληρώσουν τα αντίστοιχα δικά τους χαρίσματα και τάλαντα που μας λείπουν εμάς! Την Αγία Γραφή που ανακεφαλαιώνεται μέσα στην λατρεία, καλούμαστε να την υλοποιούμε στη βιοτή μας μετά την Θ. Λειτουργία και να γίνουμε Φως και παράδειγμα για τους ανθρώπους που αγνοούν ή ζουν μακριά από τον Χριστό! Τότε η γιορτή δεν είναι «ότι περνάω καλά και ξέγνοιαστα», αλλά πως μοιράζομαι ό,τι διαθέτω -πνευματικά και υλικά- με τον αδελφό μου και ιδιαιτέρως με αυτούς που στερούνται τα απαραίτητα!

Με αυτή την προοπτική αδελφοί μου, μπορεί να μην υπάρχουν λαμπιόνια και στολίδια, που ήδη υπάρχουν στην αποθήκη μας συσκευασμένα για του χρόνου, όμως αυτό το μοίρασμα και το περίσσειμα της καρδιάς και το χαμόγελο που σχηματίζεται από την πληρότητα μέσα στο φως των κεριών κάποιας αγρυπνίας ή διακονίας, είναι η καθημερινή γιορτή που ο κόσμος αγνοεί αν και την βλέπει σαν εικόνα κάθε μέρα που όμως θεωρεί ότι δεν τον αφορά ή ότι είναι για λίγους κληρικούς και μοναχούς. Σίγουρα αυτή η γιορτή «χαλάει την πιάτσα», γιατί δεν είναι τόσο υλική και καταναλωτική, όσοι την βιώνουν ξεγλιστρούν από το ρεύμα που ουσιαστικά μας αιχμαλωτίζει στα «εορτο-δάνεια» και τις «φουσκωμένες» χρεωστικές ή πιστωτικές κάρτες! **Η Εκκλησία όμως μας καλεί για να εορτάσουμε να είμαστε μέσα σε όλα... αλλά «ανέπαφοι» από την αμαρτία! Τότε όλα θα είναι γιορτινά, τότε κάθε μέρα είναι γιορτή πραγματική! Δεν ανταλλάσσεται αυτό με 1.000.000 επίγειες αλλά εφάμαρτες γιορτές σε όλο τον χρόνο! Ας το δοκιμάσουμε, θα δούμε και θα απορήσουμε, πώς απομονώσαμε τον εαυτό μας να τα χάνει όλα αυτά, τόσον καιρό...!**

ΠΗΓΗ : Κιβωτός της Ορθοδοξίας, Αναδημοσίευση : <http://euxh.gr>

Συντάκτης π. Αντώνιος Χρήστου.